

הבדווית מרמלה הרתה מחוץ לנישואין. היא רצתה להימלט מגורלה. אך הגורל רדף אחריה

בעל אחמד אברמוסא
התאהבתי בהו'.

ומחזר אחרי נשים, למרות שהוא נשוי לתמם מזה 22 שנה, ולהם שמונה ילדים.
כאשר החל אחמד מטפל בשלום עם מישפחת אל-מוג'רי, היתה גמאלת בחורש השמיני להריונה, וזמן קצר אחריכך ילדה בן ומסרה אותו לאימוץ. **סיפור אחמד בבית-המישפחה:** נשאתי את גמאלת לאשה כשנה לפני שנרצחה. הייתי נשוי אז לאשה בשם תמם.
היכרתי את גמאלת לפני שלוש שנים. היא עזבה את הבית של הוריה והלכה למישפחה. המישפחה לקחה אותה לאיזה מקום אצלם, ושם אני היכרתי אותה.
רציתי להתערב, לעשות סולחה, להחזיר אותה להורים, אבל זה לא הסי. תרר.

אני מהטבע שלי עושה סולחות. איש-מישפחה סיפר לי שיש עניין עם גמאלת אל-מוג'רי, הנמצאת בירושלים, ושאל איך אפשר להחזיר אותה לבית. נסעתי לירושלים עם שוטר. דיברתי איתה, ניסיתי להרגיע אותה. היו לי כמה פגישות איתה, ודיווחתי למישפחה עליהן. האמת היא שבמשך הפגישות איתה התאהבתי בה, והתיחנתתי איתה.

„שיהיה במזל טוב“
לכתי לאבא שלה ודיברתי איתו על הנושא. אבל לא אמרתי לו איפה היא ומה איתה. התחנתתי איתה

ככו אבל הסתרר העניין. אבא שלה אמר לי: „תבוא עליך ברכה, שיהיה במזל טוב.“
אבל מכיוון שזה לא מכובד שהתיחנתנו שלנו נערכה כסתר, אז אבא אמר: „לעניינים של אנשים תביא את אבא, יש מינהגים...“
אז הלכתי עם שני אחים שלי, רוד ואבי, וביקשנו את ידה מאבא שלה, בתוך הבית שלהם, ועשינו קריאה מהקוראן, הכל בסדר. בחתונה השנייה נודע לכמה מבני-מישפחתה שאנחנו כבר נשואים.

קורבן גמאלת
היהוון בראש

אני לא נותן יד לאיש כמוך. אתה לא

באולמי דולפין ברמלה. הלכתי לאחי, מוחמד, האח הבכור במישפחה, כדי לשאול אותו משהו בקשר לעבודה. פתאום מגיעים שני בניי, יחד עם המישפחה. שני הבנים שלי בני 19 ו-18 התנפלו על הבית של אחי, רצו לשכור ולהרוג. הניידת הגיעה איתם.
אני לא ידעתי כמה מדובר. הם באו להרכיב לבני אחי. השוטרים התחילו להפריד, וגם אני. אז יצאו בני אחי, ואחי לקח מקל והתחיל להרכיב גם לבנים שלו וגם לבנים שלי.

„לא גבר“
אני לא ידעתי כמה מדובר. הם באו להרכיב לבני אחי. השוטרים התחילו להפריד, וגם אני. אז יצאו בני אחי, ואחי לקח מקל והתחיל להרכיב גם לבנים שלו וגם לבנים שלי.

אני לא ידעתי כמה מדובר. הם באו להרכיב לבני אחי. השוטרים התחילו להפריד, וגם אני. אז יצאו בני אחי, ואחי לקח מקל והתחיל להרכיב גם לבנים שלו וגם לבנים שלי.

נאשם ג'אבר אברמוסא
לא תהרוג אותהו'

אמר. „קח את הילדה שלך; אצלנו במישפחה המוכרת שלנו, לא מקבלים דברים כאלה.“
אני ואחי יצאו, ואני הלכתי אחריהם ושאלתי את אבי: „אבא, למה? והוא אמר לי: „תעזוב, אל תדבר איתי!“ לא בצורה הכי יפה.
אבי כעס כי בסיכסוך בין הבנים שלי לבנים של אחי גמאלת התערבה וקיי ללה.
ובשלב זה התחילה התובעת, קלרה רג'יניאנו, לחקור את אחמד על סיבת הסיכסוך. היא שאלה אם המילה „שרמוטה“, שאביו כינה בה את גמאלת, נוגעת לעניינים של כבוד. המישפחה ולא לסיכסוך בין הנערים. אחמד הכחיש זאת, ועמד על דעתו.

יריות בבית-החולים

השני להריונה, ברחה מהבית וביקשה עזרה מהמישפחה.
אנשיהמישפחה באיזור רמלה-לוד מכירים את הבעייה ויועצים כיצד להתמודד איתה. גמאלת הועברה למעון לנשים מוכות בירושלים, ומקום מגוריה הוסתר מכל בני-מישפחתה. אנשיהמישפחה החלו מחפשים מתור כים שיהיו מקובלים על כל הצדדים, שיוכלו לעשות שלום בין הנערה ובני-מישפחתה. אחד המתווכים הללו היה אחמד אברמוסא מלוד.
אחמד הוא בן למישפחה מכובדת מאוד, ממוצא ברדוי גם היא. אבי המישפחה, פטריארך נשואיפנים, אב-ל-22 ילדים משתי נשים, עבר לפני 20 שנה מאיזור באר-שבע ללוד והתיישב שם, כשכל בניו נכדיו סביבו. אחמד הוא בן 40, נאה למראה ונראה צעיר מאוד. לפניו גילו. לאחמד משאיות רבות, והוא מצליח בעסקיו. הוא מתלבש בהידור

קודם לכן בקשת. הומנתי קארי לאורי יהודה, שם גרנו, והוא כתב לנו כתובה. לא היה אף אחד מהמישפחה שלה בחתונה, רק אחי ורוד אחד שלי. אחרי שהתחנתתי איתה ישבתי עם

אשתי הראשונה, תמם, גרה בלוד ליד המישפחה. לא התגרשתי ממנה. הילדים של תמם נמצאים עם אמא שלהם. הם מגיל 9 עד 22. תמם ידעה שהתחנתתי מחדש. בהתי

גבר בעינייניו! אבא של גמאלת שאל אותי: „למה, חאג'י? אבי אמר שהוא לא יודע לתנך את הבת שלו, ולכן הוא לא גבר.“

יומיים אחרי כציעתה של גמאלת, יצא בעלה מהחדר כדי לטלפן לבני-מישפחתה... באותן דקות מעטות הגיע גבר צעיר אל מיטתה, שלף אקדח וירה בה מטוח קצר

תובעת רג'יניאנו (עם אחות בית-החולים)
אחא לא נבר —

ההורים שלה בשלוש ישיבות. בישיבה השלישית סיפרתי להם שהתחנתתי איתה, שאנחנו נשואים והכל בסדר. אז הבאתי אותה לפנישה איתם, אבל לא בבית. ישכנו, ושניהם התרגו, קצת

חלה הכל היה בסדר, אבל אחרי כמה חודשים התחילו מריכות קשות. היא רצתה שאעזוב את גמאלת, ואני התנגדתי. ילדים זה לא צחוק. אני התחנתתי, ולא אחזור כי, יהיה מה שיהיה.
ניסיתי לשכנע את תמם כמה פעמים, אבל היא לא השתכנעה. אמרתי לה שאני אהיה בסדר גם איתה, ואתן לה הכל. אז היא אמרה בסדר, ואחרי יום-יומיים באה אלי הביתה והתחילה עם צעקות.
לא הייתי הולך אליה. היא היתה באה אלינו הביתה בשביל לעשות לי בלגאן.
כשהתחנתתי עם גמאלת, עברנו לגור יחד באורי-יהודה. אחרי ארבעה חודשים חזרנו לגור בלוד, 400 מטר ליד תמם. היו מריכות. תמם היתה נוסעת למישפחה של גמאלת בלוד, מישפחת אל-מוג'רי, והיתה אומרת להם איך הם לא מתביישים שגמאלת חטפה אבא של שמונה ילדים ממנה. על זה היה לי ריב חזק מאוד עם תמם.

אבא של גמאלת שאל מה היא עשתה, אבל אבי רק אמר שהוא ילך לגדולים של ג'ואריש וליתר בני-מישפחת אל-מוג'רי.
„אתה לא גבר והבת שלך שרמוטה“,

היו גם סיכסוכים במישפחה שלי. יום אחד היינו, אני וגמאלת, מלובשים בשעות-הערב. רצינו לנסוע לחתונה

פניגורים זילברשטיין וכהן
—והבת שלך שרמוטהו'